

ἽΟλίγα τινὰ διὰ τὴν ἸΑναγνώρισιν τῶν ἸΑγίων

1. Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις τῆς ἸΑγιωτάτης Ἰορθοδόξου ἸΕκκλησίας μας ἀνεκάθεν δὲν προέβαινεν εἰς ἐπίσημον τινὰ Ἰεκκλησιαστικὴν Πράξιν διὰ τὴν ἸΑναγνώρισιν τῶν ἸΑγίων.

2. Ἡ **Κοινὴ Συνείδησις** τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, εἰς τοπικὸν κατ' ἀρχὴν ἐπίπεδον (Μονῆς, ἸΕνορίας, χωρίου, πόλεως, ἐπαρχίας, Τοπικῆς ἸΕκκλησίας), **ἀμέσως, αὐθορμήτως καὶ ὁμοφώνως** ἀπέδιδε τιμὰς διὰ Εἰκόνων, ἸΑκολουθιῶν καὶ Πανηγύρεων εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιμηθέντα Χριστιανόν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν Ἰάγιαν βιοτὴν, τὸ χάρισμα τῆς παρρησίας αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ τὰ θαύματα ἢ τὰς θεοσημίας μέσῳ τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεδεικνύετο προστάτης, εὐεργέτης καὶ παραμυθία τῶν πιστῶν.

3. Αὕτη ἢ ἄμεσος ἸΑναγνώρισις καὶ ἡ ἄνευ Ἰιδαιτέρων διαδικασιῶν **τοπικὴ βίωσις** τῆς Ἰαγιότητος Χριστιανοῦ τινος ἐξηπλοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐγένετο **καθολικὸν βίωμα** τῆς ἸΕκκλησίας.

4. Ἡ **αὐθόρμητος** τιμὴ πρὸς τοὺς ἸΑγίους εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον, κυρίως μέχρι τῆς ἸΑλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγένετο ἄνευ ἐπεμβάσεως τῆς ἸΕκκλησιαστικῆς ἸΑρχῆς· ὡσάκις δὲ ἡ ἸΑρχὴ ἐπενέβαινε, πάντως σπανιώτατα, ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχε χαρακτῆρα **διαπιστωτικὸν καὶ ἐξαγγελτικόν**.

5. Δηλαδή, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐπενέβαινε διὰ νὰ ἐγκρίνη ἢ ἀπορρίψη τὴν τιμὴν τοῦ ἸΑγίου, ἀλλ' ἐπενέβαινε προκειμένου νὰ διαπιστώσῃ τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ Ἰισχῶν, ἦτοι τὴν **τοπικὴν βίωσιν** τῆς Ἰαγιότητος (**Διαπίστωσις**), νὰ διακηρύξη-ἐξαγγείλῃ τοῦτο πανηγυρικῶς (**Διακήρυξις**) καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἸΑγίων (**ἸΕγγραφή εἰς τὸ ἸΕορτολόγιον**), πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Καθολικῆς ἸΕκκλησίας καὶ διεύρυνσιν τοῦ Ἰεορτασμοῦ (**καθολικὴ βίωσις**).

6. Ἡ ἀνέκαθεν ἰσχύουσα αὕτη Ἱερὰ Παράδοσις μαρτυρεῖ ἀφ' ἑαυτῆς, ὅτι ὁ δισταγμὸς ἢ ἡ παρεμπόδισις τῆς ἀμέσου καὶ αὐθορμήτου ἀποδόσεως τιμῶν εἰς τοὺς ἀναδεικνυομένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἁγίους μέχρις ὅτου ἐπιτραπεῖ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς **δὲν εἶναι ὀρθὴ πρᾶξις**, ἀποτελεῖ δὲ ἀναμφισβητήτως **νεωτερισμόν**, ἐξ ἐπιδράσεως μάλιστα (ἀσυνειδήτως καὶ ἐμμέσως) ἀλλοτρίας, ἥτοι ἐκ τοῦ Παπισμοῦ, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἰδιαίτερως ἐπὶ τοῦ «*Τυπικοῦ*» ἢ τῆς «*Ἀκολουθίας*» τῆς *Διακηρύξεως*, ἐντονωτάτη ἰδίως εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν.

7. Βάσει τῆς νεωτέρας αὐτῆς πράξεως, ἡ βαρύτης διὰ τὴν τιμὴν ἐνὸς Ἁγίου πίπτει περισσότερο ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν μιᾶς *Ἐπιτροπῆς*, τὸ δὲ ἀποφασιστικὸν κριτήριον ἀποτελεῖ ὁ ἐξονυχιστικὸς «ἐλεγχος» τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου καὶ ὄχι ἡ **Κοινὴ Συνείδησις** τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν δυνατότητα τῆς ἀμέσου **Ἀναγνωρίσεως** τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ τῆς διατηρήσεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζώσης τῆς τιμῆς Αὐτοῦ.

8. Ἐν κατακλείδι καὶ πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς περιληπτικῆς αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ θέματος τῆς **Ἀναγνωρίσεως** τῶν Ἁγίων, θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθοῦν καὶ τὰ ἐξῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπικινδύνου τακτικῆς τῆς ἀναφερθείσης νεωτέρας πράξεως.

α. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἐζήσαν πρόσωπα πλουτισμένα μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐτίμησεν ὁ εὐσεβὴς Λαὸς ὡς Ἁγία, οὔτε ἡ Ἐκκλησία προέβαλεν ὡς τοιαῦτα, ἂν καὶ ἡ συνείδησις Αὐτῆς ἀνεγνώριζεν ἀνέκαθεν αὐτὰ ὡς **διακεκριμένα** μέλη Της.

β. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει, ποῖος ἀπὸ τὰ **διακεκριμένα** καὶ ἀναμφισβητήτως σεσωσμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας θὰ τιμηθῇ ὡς Ἁγιος, εἶναι μόνον ὁ Θεός· Ἐκεῖνος θὰ πλουτίσῃ τὸν Ἁγιον μὲ τὸ χάρισμα τῆς **παρρησίας** καὶ τῶν **θαυμάτων** μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ, ἀναδεικνύων τοιοῦτοτρόπως τὸν δοῦλον Αὐτοῦ κατὰ ἓνα **ἐξαιρετικὰ ἰδιαίτερον** τρόπον προστάτην, εὐεργέτην καὶ παραμυθίαν τοῦ Λαοῦ Του.

γ. Ἡ ἀπολύτως αἰτιώδης **σχέσις** τοῦ ἐξαιρετικοῦ χαρίσματος τῆς **παρρησίας** καὶ τῆς **θαυματουργίας** μετὰ θάνατον ἀποτελοῦν τὰ

μοναδικὰ καὶ ἰδιαίτερα **γνωρίσματα** τοῦ Ἁγίου, τὰ ὅποια διακρίνουν Αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ **διακεκριμένα** μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Τυχὸν ἄγνοια ἢ παραθεώρησις τῶν οὐσιωδῶν αὐτῶν **γνωρισμάτων** τοῦ Ἁγίου ὀδηγεῖ εἰς παρεκτιμήσεις καὶ ὑπερβάσεις, αἱ ὅποια ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν **νοθείαν** τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐορτολογίου.

9. Ὡς ἐκ περισσοῦ, διευκρινίζεται ὅτι ὁ ἀνωτέρω λόγος περὶ τῶν **γνωρισμάτων** τοῦ Ἁγίου δὲν ἀφορᾷ τοὺς **Μάρτυρας** καὶ **Ὁμολογητὰς** τῆς Πίστεως, ὡς καὶ τοὺς **Θεολόγους** καὶ **Πατέρας** τῆς Ἐκκλησίας, διότι σαφῶς αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι μόνον μὲ τὰ **ἐξαιρετικὰ χαρίσματα** τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Ὁμολογίας καὶ τῆς Θεολογίας εἰς λίαν κρισίμους στιγμὰς ἐφ' ἐνὸς ἔδωσαν τὴν καλὴν μαρτυρίαν καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀπέτρεψαν τὴν νοθείαν τῆς σωτηριώδους Ἀληθείας καὶ ἀνεδείχθησαν **Πατέρες** καὶ **Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι** τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς

τῆ 28ῃ Σεπτεμβρίου 2001 ἐκ. ἡμ.

+ Ὁσίου Χαρίτωνος τοῦ Ὁμολογητοῦ

• Βιβλιογραφία

- α.** Παντελεήμονος Β. Πάσχου, Ἅγιοι - Οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ, Εἰσαγωγή στὴν Ἁγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σελ. 121-166, Ἐκδόσεις «Ἄρμός», Ἀθήνα 1997.
- β.** Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, Διαπίστωση καὶ Διακήρυξη τῆς Ἀγιότητος τῶν Ἁγίων, Ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1990.
- γ.** Δημητρίου Γ. Τσάμη, Ἁγιολογία, σελ. 58-65, Ἐκδόσεις «Π. Πουρναρᾶ», Θεσσαλονίκη 1985.